

Nosaltres no ens matarem amb pistoles

Direcció: María Ripoll **Guió:** Antonio Escámez, Victor Sanchez Rodriguez **País:** Espanya **Durada:** 89 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Ingrid García Jonsson, Elena Martín, Joe Manjón, Lorena López, Carlos Troya **Música:** Simon Smith **Fotografia:** Joan Bordera **Distribuïdora:** Filmax **Estrena a Espanya:** 17/06/2022

Pendent de qualificació
Versió original en català i espanyol

SINOPSI

Mentre el poble es prepara per celebrar la seva festa major, la Blanca s'esforça perquè la primera paella que fa a la seva vida li quedi perfecta. Ha aconseguit reunir els seus amics de tota la vida després d'anys sense veure's. Tots estan a la trentena i senten que la joventut se'ls escapa, atrapats en la precarietat laboral, el desencís i un continu tornar a començar. La paella s'allarga fins al vespre, entre revelacions de secrets, retrets i equívocs. Però ara més que mai, els cinc amics es necessitaran els uns als altres per tirar endavant. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La Blanca (**Ingrid García Jonsson**) torna al seu llogaret natal a València per reunir els seus amics del poble, a qui no veu des que va marxar a viure a Londres. El Miguel (**Joe Manjón**) i l'Elena (**Elena Martín**) venen expressament de Barcelona per acudir a la invitació, mentre la Marina (**Lorena López**), que viu al poble i espera un incipient part, ajuda la Blanca amb la preparació de la seva primera paella. El Sigfrido (**Carlos Troya**) és l'últim d'arribar i ho fa amb la disfressa habitual de feina. Tot i els anys que han passat i l'alegria de tornar a veure's, les tensions entre ells han crescut i faltirà poc perquè qualsevol espurna provoqui l'incendi d'aquella tarda i les flames devorin tot el que queda d'amistat.

Basada en l'obra homònima de Víctor Sánchez Rodríguez i rodada en valencià i castellà, **Nosaltres no ens matarem amb pistoles** és una obra que beu molt d'aquelles pel·lícules de retrobaments feliços entre amics que, en realitat, no semblen tan feliços. Alhora, com explica la productora i una de les seves intèrprets, **Elena Martín**, la pel·lícula es converteix en un *western* modern sense pistoles on cada un dels personatges està preparat per disparar d'un moment a l'altre, sensació que augmenta amb el llarg passeig que el personatge d'**Ingrid García Jonsson** fa en els primers compassos de la pel·lícula sota una banda sonora que ens remet als vells enfrontaments de malfactors a les planures americanes, però aquesta vegada davant del mar Mediterrani.

Rodada en un poble de la costa valenciana sense el qual la pel·lícula no hauria estat el mateix, **Nosaltres no ens matarem amb pistoles** és a més un relat sobre la trentena d'una generació que havia de menjar-se el món i que va acabar descobrint amargament que viuria pitjor que els seus pares, la generació d'un món de certes que ha deixat d'existir, de la decadència industrial, la precarietat laboral, l'atur i la crisi d'identitat. **Nosaltres no ens matarem amb pistoles** és un món contingut en ella mateixa perquè el món sencer travessa aquells personatges a la deriva i els deixa inerts davant de la intempèrie.

Després d'haver gaudit veient-la al **BCN FILM FEST**, podem afirmar que la pel·lícula és un dolç caramel d'estiu que amenitzarà les sales durant la temporada estival, un dolç caramel de mar i sol, de revetles a la nit, d'ambients càlids no tant per l'estació sinó per la proximitat d'alguns vincles i de ganes de prendre l'estiu com un etern punt de partida des d'on projectar constantment noves vides. **María Ripoll** ha rodat una pel·lícula exquisida no tant pel que explica, les clàssiques reunions d'amics, sinó per una ambientació dolça i un elenc amb una química que desborda la pantalla i ens regala una familiaritat el final de la qual no volem conèixer, ja que desitjaríem que tant de bo aquestes persones que tan bé coneixem es quedessin a viure en aquella casa, tant de bo que ens poguessin seguir regalant aquestes situacions tan familiars, però alhora tan reals com la vida; tant de bo que no marxessin mai, que es quedessin per sempre amb nosaltres.

Javier Alpañez – El Palomitrón